

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa Z. K. i W. K.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 marca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 grudnia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od P. z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz Z. K. i W. K. kwoty po 1358,50 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 17 grudnia 2019 r., zaskarżając go w części, w jakiej Sąd oddalił apelację pozwanej, wnosząc o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana powołała się na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie,

tj. art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz.U. 2020, poz. 1219 ze zm., dalej: p.o.ś.). Pozwana sformułowała następujące zagadnienia prawne:

1) Czy istnieje możliwość przypisania pozwanemu odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie art. 129 ust. 2 p.o.ś., związanej z koniecznością poniesienia przez powodów nakładów w celu zapewnienia właściwego klimatu akustycznego w budynku mieszkaniowym posadowionym na ich nieruchomości, która to nieruchomość znalazła się w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonym dla pozwanego, jednakże w wydzielonej w tym obszarze strefie, dla której zapisy Uchwały nr (...) /12 Sejmiku Województwa (...) z dnia 30 stycznia 2012 r. (Dz.Urz.Woj. (...). 2012, poz. 961) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla Lotniska (...) w P., nie nakładają obowiązku zapewnienia właściwego komfortu akustycznego dla budynków mieszkalnych, a nadto powodowie nakładów tych nie ponieśli?

2) Czy sam fakt położenia nieruchomości o przeznaczeniu mieszkaniowym w obszarze ograniczonego użytkowania, jednakże w wydzielonej w nim strefie, dla której to ww. uchwała nie przewiduje żadnych ograniczeń w tej strefie dla tego rodzaju zabudowy w sposobie korzystania, przeznaczenia, zagospodarowania, rozporządzania, a także nie określa jakichkolwiek wymogów technicznych dla budynków mieszkalnych w nim usytuowanych, może skutkować powstaniem szkody w postaci zmniejszenia wartości takiej nieruchomości oraz czy taka ewentualna szkoda pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powodowie wniesli o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zaś w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - o oddalenie skargi. Nadto, powodowie wniesli o zasądzenie od pozwanej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że istotnym zagadnieniem prawnym

w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08) oraz pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07 i z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Przedstawienie we wniosku o przyjęcie skargi istotnego zagadnienia prawnego powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi

odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 maja 2018 r., I CSK 23/18). Nadto, jak zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z 9 września 2004 r., II CZ 94/04, przyczyna uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. dotyczyć musi kwestii prawnej pozostającej w związku z rozstrzygnięciem sprawy, nie zaś ustaleń faktycznych związanych z podstawą faktyczną rozstrzygnięcia, a ponadto pytanie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy.

Sposób, w jaki skarżący sformułował pytania, mające świadczyć o wystąpieniu istotnych zagadnień prawnych, wskazuje jednak na dążenie do uzyskania odpowiedzi związanej z oceną trafności kwestionowanego przez niego rozstrzygnięcia. Ponadto treść obu zagadnień prawnych stanowi niemal powtórzenie podnoszonych w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej zarzutów.

Co więcej, jeżeli chodzi o wykładnię art. 129 p.o.ś. to przedstawione przez skarżącego zagadnienia nie mogą zostać uznane za „nowe” i nierozstrzygnięte w orzecznictwie sądowym. Problematyka wykładni i stosowania art. 129 p.o.ś. była w ostatnim czasie wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (zob. np. wyroki: z 22 listopada 2019 r., I CSK 464/18; z 29 listopada 2019 r., I CSK 374/18; z 11 marca 2020 r., I CSK 568/18; z 11 marca 2020 r., I CSK 688/18 oraz postanowienie z 1 czerwca 2020 r., I CSK 11/20). Stanowisko Sądu Najwyższego jest w tym zakresie jednolite i konsekwentne. Z tego względu już wcześniej Sąd Najwyższy wskazywał, że kwestia czy sam fakt położenia nieruchomości o przeznaczeniu mieszkaniowym w obszarze ograniczonego użytkowania, jednakże w wydzielonej w nim strefie, dla której uchwała nie przewiduje żadnych ograniczeń w tej strefie dla tego rodzaju zabudowy w sposobie korzystania, przeznaczenia, zagospodarowania, rozporządzania, a także nie określa jakichkolwiek wymogów technicznych dla budynków mieszkalnych w niej usytuowanych, może skutkować powstaniem szkody w postaci zmniejszenia wartości takiej nieruchomości oraz czy taka ewentualna szkoda powstaje w adekwatnym związku przyczynowym z ustanowieniem obszaru ograniczonego

użytkowania, nie stanowi zagadnienia prawnego wymagającego wykładni (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 26 czerwca 2019 r., II CSK 688/18).

Odnosząc się do drugiej przesłanki przedsądu, na którą powołał się skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy z kolei zauważyć, że przepis wskazany przez skarżącego (art. 129 ust. 2 p.o.ś.), jako wywołujący poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), został równocześnie powołany na okoliczność występowania w sprawie pierwszego istotnego zagadnienia prawnego. Powoduje to, że skarga kasacyjna dotknięta jest wadami konstrukcyjnymi. Nie można bowiem mówić o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i jednocześnie – wykorzystując ten sam przepis prawa oraz problem prawny – powoływać się na występowanie rozbieżności interpretacyjnych w orzecznictwie sądowym. Jeżeli bowiem Sąd Najwyższy ma rozstrzygnąć „nowe” zagadnienie prawne, oznacza to, że na tle przepisu stanowiącego podstawę tego zagadnienia nie ujawniły się jeszcze rozbieżności w orzecznictwie w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Równocześnie skarżący nie może zatem twierdzić, że przepisy te wywołują rozbieżności interpretacyjne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 marca 2013 r., III SK 39/12).

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800 ze zm.) obciążył pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego, tj. wynagrodzeniem pełnomocnika oraz kwotą 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej uiszczonej od pełnomocnictwa.

jw